

Crònica In_cult 2015 (I)

Sentir-te forastera a la ciutat on has crescut és tornar, després d'un bon grapat d'anys i passar per la cantonada del carrer Agustí Vinyamata amb Marià Sans i enyorar aquelles llargues cues per entrar a l'As de Copes un dissabte a la tarda. Sentir-te forastera a casa és sentir que ets l'única que no saluda pel nom els cambrers de Can60, mentre enyores els mítics concerts de la Plataforma Activa Juvenil, al Parc Torras Villà, a la Sala Sant Francesc i al gimnàs de l'EMI. Sentir-te forastera a Granollers és entrar un vespre a Roca Umbert i sorprendre't que -finalment, sí- hi brolli la cultura. Però sentir-te forastera és també escriure el relat d'aquesta bomba cultural que és l'In_cult i adonar-te que, mentre tu ets fora, n'hi ha que treballen per capgirar la ciutat.

A pocs minuts de les 9 del vespre del dissabte 14 de novembre, el bar de La Troca és ple a vessar. Amb previsió, els membres de L'Esquerda s'han fet fer sopar pel xef Sergi Costa, que ha aparegut amb uniforme de cuina inclòs. Em conviden a seure a taula, dins mateix de la sala NauB1, però no goso preguntar si sempre es menja així de bé als bolos del casal popular, no es pensin que vinc només pel jalar. L'Anna Asbert, que m'ha rebut des del guardarroba de l'entrada en una mena de deja vú nostàlgic, em diu que, tot i que no estava previst, han hagut de contractar seguretat perquè preveuen més de 150 persones entre el públic d'Ovidi3, l'espectacle que recorda i homenatja Ovidi Montllor -mort ara fa 20 anys-, i que enceta la tercera edició de l'In_cult.

A dalt de l'escenari, tres ampolles de whisky i un parell de paquets de tabac auguren una nit susceptible d'acabar-se complicant, mentre les paraules de David Fernàndez ens recorden que la política neix i creix fora dels parlaments; que la política és transformació, és cultura i és recordar mirant endavant: “En temps de manars i garrotades, un poeta, un músic i un periodista –un artista, un cantant, un pallasso– es retroben, assembleàriament, per continuar fugint cap a la llibertat. Amb l'Ovidi nostre de cada dia, és clar: aquell que no torna perquè mai no va marxar. El mateix que ens continua emparant, aixoplugant i protegint. A cada passa. I a cada contradicció.”

Una guitarra acompanya aquestes sàvies paraules, que es van tornant de vegades dolces, d'altres iròniques i crues, mentre la veu profunda de Borja Penalba emergeix a poc a poc, recordant-nos que l'Ovidi mereix ser reivindicat en valencià. En un recital poètic que agafa força a cada vers, David Caño revisa les paraules de Montllor que, amb d'altres noms i unes cares diferents, prenen encara tants anys després, el mateix sentit. I així, entre copes i fum, aquest espectacle politicomusical va penetrant en la sala, embolcallant públic i artistes en una mateixa crisàl·lida de sons i paraules.

En Caño penja “La samarreta” i la corda de la guitarra d'en Borja salta pels aires, mentre el got d'en Fernàndez s'acaba de buidar. “L'escola de Ribera”, dedicada al ministre Wert, produeix una onada massiva de pell de gallina, que esclata quan algú diu que “Ovidi ens ha fet millors” i els aplaudiments assenteixen. Un imprevisible David Fernàndez es fa amo i senyor de la sala amb un espectacular relat musicat de la cronologia de la família Pujol, al

més pur estil “El padrino”. La seva veu pren una força desconeguda fins ara, gràcies a l’emotivitat (o al whisky) de les lletres que canta Penalba. “Perquè vull” i “Va com va” acaben d’escalfar l’ambient d’una sala NauB1 que sembla que és a punt d’enlairar-se. Caño recita amb intensitat l’apoteòsic no-manifest de Martí Sales “Fora catalans dels Països Catalans”, que ara fa un temps recuperava el blog GentNormal, i que culmina amb una unísona rialla hilarant del públic. Amb “Homenatge a Teresa” arriba el moment més colpidor de la nit, quan un emocionat David Fernández ofereix un record per les dones de Kobane, mentre l’escenari es va omplint de cares femenines a reivindicar.

Les tres dimensions d’Ovidi Montllor s’acomiaten després d’haver buidat les ampolles i el pit, per deixar pas al darrer cant a la “Llibertat”, un poema de David Caño musicat per Feliu Ventura, impulsor d’aquest accident polipoètic que es diu Ovidi al cub. Les sensacions queden a flor de pell i la sala s’omple d’aplaudiments per agrair una experiència que no és habitual en aquesta ciutat. En Fernández, en Caño i en Penalba han vingut a demostrar que si aquell 10 de març del 95 en què l’Ovidi Montllor ens va deixar és un dia que ha durat anys, la del 14 de novembre a Granollers serà també una nit que durarà anys. Si més no, l’In_cult durarà encara uns dies més, perquè això tot just acaba de començar. Citant al citador, “ens trobem al carrer, on tot comença, tot acaba i tot torna a començar.” Fins dissabte, a les 17.30h, als carrers de Granollers.